

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg har nu opridset tipningens generalieblad. Det spørgsmål, det radikale venstre har rejst ved det foreliggende forslag til beslutning, er dette, om folketinget vil finde, at der er grund til i hvert tilfælde at foretage ændringer i tipningssystemet ud fra de erfaringer, befolkningen har høstet i de måneder, systemet har virket. Såvidt jeg forstår, har den højtærede finansminister ikke indskrænket sig til at give aktieselskabet Dansk Tipstjeneste koncession på tipningen indtil videre, men ministeren har givet koncession på 5 år indtil den 1. august 1953. Hvorvidt staten gennem den således givne koncession er bundet til at opretholde tipningen i disse 5 år, skal jeg ikke kunne sige med bestemthed, det kan jo nærmere undersøges. Men det er aldeles givet, at staten står ganske frit med hensyn til at afstikke rammerne for denne tipnings virksomhed.

Jeg mener, at de indhøstede erfaringer udpeger visse sider af den gældende ordning til nærmere overvejelse. For det første er det kendt for alle, at bestemmelsen i lovens § 9 om, at børn og unge mennesker under 18 år ikke må tippe, og at den, der for et sådant ungt menneske underskriver en tipskupon, er hjemfalden til bøde eller hæfte, ikke overholdes og overhovedet ikke kan håndhæves. Hvilke konsekvenser de, der har gennemført loven, vil drage heraf, ved jeg ikke, men man kan vanskeligt være bekendt at lade det gå, som det går, samtidig med at denne bestemmelse er gældende lov. Dernæst synes der at være enighed i alle lejre om, at der må sikres lovhjælp til at hindre de såkaldte tipsklubbers virksomhed som ligefremt erhverv. Spørgsmålet er så, om en sådan ny lovbestemmelse vil kunne håndhæves.

Det spørgsmål, vi dernæst under behandlingen af dette forslag vil blive stillet overfor, er, om folketinget vil gå ind på også i dag at fastholde det program, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gik ind for i fjor, at tipningen skulle være en uskyldig gættekonkurrence, som ikke på nogen måde skulle kunne have uheldige følger for samfundet eller den enkelte. Hvis man vil fastholde dette program, er det nødvendigt at gå til mere indgående overvejelser, og her opstår det spørgsmål, om man eventuelt kunne sætte et lavere maksimum for den højeste gevinst. Der er jo ikke tvivl om, at det bl. a. er muligheden for en gevinst på 50 000 kr., der i høj grad befordrer de store indskud. I fantasien

spiller tanken om den meget store gevinst en rolle, som overhovedet ikke står i noget rimeligt forhold til den uendelig lille chance. Det er i virkeligheden et mere end utiltalende kneb fra staten, når den på denne måde hidser spillelysten op. Det nærmer sig bedrag, når der propaganderes med muligheden for sådanne gevinster som en betydende realitet. Vi bør overveje hele dette forhold, og i denne forbindelse må det også overvejes, hvilken betydning en eventuel nedsættelse af maksimum for indskudsbeløbet ville få.

Også spørgsmålet om overskuddets anvendelse og statskassens økonomiske interesser i spillet må overvejes. Jeg ser, at bladet „Finanstidende“ har fået den fra et nationaløkonomisk synspunkt virkelig geniale tanke, at det ikke er udelukket, at tipningen kan medføre et fornuftigere forbrug. Jeg tror, jeg tør sige, det er første gang i verdenshistorien, man har villet hævde, at spilleindtægter anvendes fornuftigere end indtægter tjent ved arbejde. Jeg tror, det strider mod de allermest elementære psykologiske love. Det samme gælder bladets tanke om, at det ikke er udelukket, at tipningen kan øge opsparringen her i landet. Når vi ser bort fra de enkelte undtagelser, der jo altid vil være, tør det dog vist siges, at det ikke er gennem spillegevinster, sparekasserne får deres indskud, men der kunne selvfølgelig — det erkender jeg — indenfor et meget begrænset område siges at ligge en vis idé i det, hvis en del af selskabets overskud anvendtes til opsparring til løsning af fremtidige betydningsfulde samfundsopgaver. Lad os anstille det tankeeksperiment, at staten årligt af overskuddet henlagde skal vi sige 1 eller 2 mill. kr. til en fond, hvis renter anvendtes til legater og studielån for ubemidlede, dygtige unge under deres faglige uddannelse. Da kunne man sige, at der i hvert tilfælde af de let-sindigt indbetalte spillepenge sikredes en vis opsparring, der samtidig ud i al fremtid kom den ungdom til gode, der under fattige kår havde evner og energi i sig til dygtiggørelse og fremdrift. Men noget sådant er der jo slet ikke tale om i den gældende ordning.

Jeg har her tilladt mig at nævne nogle af de problemer, der efter min mening må overvejes med henblik på ændringer i tipningsloven, så længe denne lovgivning består, og jeg skal hermed anbefale det høje ting at træffe beslutning om, at der nedsættes et udvalg på 15 medlemmer til at overveje sådanne ændringer.